

Anonymiserad version

Översättning

C-844/19 – 1

Mål C-844/19

Begäran om förhandsavgörande

Datum för ingivande:

15 november 2019

Domstol som begär förhandsavgörande:

Verwaltungsgerichtshof (Österrike)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

24 oktober 2019

Klagande:

CS

Finanzamt Graz-Stadt

[utelämnas]

Verwaltungsgerichtshof

[utelämnas]

Den 24 oktober 2019

Verwaltungsgerichtshof (Högsta förvaltningsdomstolen) har [utelämnas] 1) i ärende Ro 2017/15/0035 avseende CS i ... [utelämnas] överklagande av beslut av Bundesfinanzgericht av den 29 maj 2017 [utelämnas] om avslag på ansökan gällande retroaktivt tillerkännande av ränta för tiden fram till det att ett överklagande bifallits och 2) i ärende Ro 2018/15/0026 om överklagande från Finanzamt Graz-Stadt (skattemyndigheten i Graz-Stadt), 8010 Graz, [utelämnas] av Bundesfinanzgerichts beslut av den 7 september 2018 [utelämnas] om fastställande av ränta (övrig part: technoRent International GmbH, Gräfelding, Förbundsrepubliken Tyskland [utelämnas] (nedan kallat technoRent)) fattat följande

beslut

Verwaltungsgerichtshof har i enlighet med artikel 267 FEUF hänskjutit följande tolkningsfrågor till EU-domstolen för förhandsavgörande:

1. Föreligger enligt unionsrätten en direkt tillämplig bestämmelse som ger en beskattningsbar person, till vilken skattemyndigheten i en situation som den i det nationella målet inte i tid betalar ett mervärdesskattetillgodohavande, en rätt till dröjsmålsränta, så att denne kan göra denna rätt gällande inför skattemyndigheten eller vid förvaltningsdomstolarna, trots att det i den nationella lagstiftningen inte anges någon sådan bestämmelse avseende ränta?

Om fråga 1 ska besvaras jakande:

2. Är det även vid en mervärdesskattefordran till förmån för en beskattningsbar person, vilken uppkommit genom en nedsättning i efterhand av ersättningen i enlighet med artikel 90.1 i rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt, [**Orig. s. 2**] godtagbart att räntan börjar löpa först efter en lämplig tidsfrist som står skattemyndigheten till buds för att pröva korrektheten av den rätt som hävdas av den beskattningsbara personen?
3. Följer av det förhållandet att det i en medlemsstats nationella rätt inte förekommer någon bestämmelse om att ränta ska betalas vid försenad kreditering av mervärdesskattetillgodohavanden att de nationella domstolarna vid beräkning av räntan ska tillämpa den rättsföljd som föreskrivs i artikel 27.2 andra stycket i rådets direktiv 2008/9/EG av den 12 februari 2008 om fastställande av närmare regler för återbetalning enligt direktiv 2006/112/EG av mervärdesskatt till beskattningsbara personer som inte är etablerade i den återbetalande medlemsstaten men i en annan medlemsstat, även om det nationella målet inte faller inom tillämpningsområdet för nämnda direktiv?

Motivering:

- 1 A. Faktiska omständigheter och tidigare förfarande
- 2 1. Överklagandeärende Ro 2017/15/0035
- 3 Den i Österrike etablerade klaganden deklarerade den 13 september 2007 i sin periodiska redovisning av mervärdesskatt för augusti 2007 en överskjutande ingående mervärdesskatt om 60 689,28 euro.

- 4 Skattemyndigheten bokförde inledningsvis inte detta överskott på klagandens skattekonto utan företog en kontroll av redovisad mervärdesskatt. Därvid uppkom en tvist rörande storleken av avdraget för ingående mervärdesskatt, vilken hänförde sig till uppförandet av ett annex inom klagandens hotellrörelse. Skattemyndigheten fastställde med anledning av detta den överskjutande ingående mervärdesskatten med beslut av den 18 oktober 2007 till ett belopp som var 46 000 euro lägre, det vill säga till 14 689,28 euro.
- 5 CS överklagade detta beslut. **[Orig. s. 3]**
- 6 Med beslut av unabhängiger Finanzsenat (oberoende skattedomstolen) av den 15 maj 2013 bifölls överklagandet och denna instans fastställde mervärdesskatten på sådant sätt som CS yrkat. Den ingående mervärdesskatten gottskrevs CS den 22 maj 2013 på dennes skattekonto.
- 7 I skrivelse av den 30 maj 2013 begärde CS i enlighet med 205a § i den federala skattelagen (Bundesabgabenordnung, nedan kallad BAO) retroaktivt tillerkännande av ränta för tiden fram till det att överklagandet bifallits i fråga om dennes rätt till återbetalning av skatt, detta för tiden från och med den 1 januari 2012 eftersom bestämmelsen i 205a § BAO trädde i kraft den 1 januari 2012, och CS hävdade att denna bestämmelse med unionsrättskonform tolkning också skulle kunna ligga till grund för en rätt till dröjsmålsränta på tillgodohavanden i fråga om ingående mervärdesskatt.
- 8 Skattemyndigheten avslag denna begäran med beslut av den 10 juni 2013.
- 9 Genom det vid den hänskjutande domstolen angripna beslutet ogillade Bundesfinanzgericht ett överklagande av nämnda avslag.
- 10 Som skäl angav Bundesfinanzgericht i huvudsak att det av bestämmelsen i 205a § BAO visserligen framgår att en ränta ska utbetalas om en av den beskattningsbara personen till skattemyndigheten betald (till en början omstridd) skatteskuld nedsätts till följd av ett överklagande men inte för det här aktuella fallet, där rätt till återbetalning av skatt tillerkänts genom ett överklagande.
- 11 CS har överklagat Bundesfinanzgerichts beslut till den hänskjutande domstolen.
- 12 Den hänskjutande domstolen har hållit en muntlig förhandling om överklagandet. Vid förhandlingen har CS anfört att unionsrätten ger honom rätt till dröjsmålsränta på tillgodohavandet i fråga om ingående mervärdesskatt. Skattemyndigheten har bestritt att det av unionsrätten följer en direkt tillämplig rätt till dröjsmålsränta. Den har anfört att EU-domstolens hittillsvarande praxis varje gång har gällt fall där det i det nationella rättssystemet förekommer en ordning som reglerar dröjsmålsränta. **[Orig. s. 4]**
- 13 2. Överklagandeärende Ro 2018/15/0026

- 14 Den övriga parten, technorent, ett i Tyskland etablerat företag med begränsat ansvar, sålde under åren 2003 och 2004 maskiner i Österrike och deklarerade vid dessa affärer mervärdesskatt i Österrike. År 2005 tillgodoräknade sig detta företag i den periodiska redovisningen av mervärdesskatt för maj månad 2005 en kreditering i fråga om mervärdesskatt uppgående till 367 081,58 euro med motiveringen att det i efterhand uppkommit en minskning i fråga om ersättningen (16 § UStG 1994).
- 15 Krediteringen i fråga om mervärdesskatt prövades genom ett förfarande inom skattemyndigheten, vilket inleddes i juli 2006 och avslutades i juni 2008, och under pågående förfarande gottskrevs nämnda belopp technorents skattekonto den 10 mars 2008. På grund av en befintlig skuld om 18 000 euro på skattekontot uppstod ett tillgodohavande för technorent om cirka 345 000 euro.
- 16 Vid avslutad prövning ansåg dock skattemyndigheten att det inte skett någon justering av ersättningen och att technorents mervärdesskattefordran var ogrundad. Med beslut av den 13 oktober 2008 fastställde skattemyndigheten därför mervärdesskatten för år 2005 till 2 734,36 euro, vilket gav upphov till ett krav på inbetalning av 367 081,58 euro. Detta betalades av technorent dels med dess tillgodohavande på skattekontot, dels genom en inbetalning till skattemyndigheten.
- 17 Ett överklagande av beskattningsbeslutet avseende mervärdesskatt av den 13 oktober 2008 från technorents sida bifölls av unabhängiger Finanzsenat med beslut i ärendet av den 8 april 2013. Beloppet 367 081,58 euro gottskrevs technorent den 10 maj 2013.
- 18 Genom inläga av den 21 oktober 2013 begärde technorent med hänvisning till EU-domstolens avgöranden (bl.a. domstolens dom av den 19 juli 2012, Littlewoods Retail Ltd, C-591/10) att ränta på beloppet 367 081,58 euro skulle utbetalas för tiden juli 2005–maj 2013. **[Orig. s. 5]**
- 19 Som svar på denna ansökan beslutade skattemyndigheten den 4 februari 2014 att det endast för tiden 1 januari 2012–8 april 2013 förelåg rätt till ränta (om 10 021,32 euro). Det genom beskattningsbeslutet avseende mervärdesskatt av den 13 oktober 2008 fastställda återkravet om 367 081,58 euro hade technorent betalat till skattemyndigheten. För den skatt som under rättstvisten betalats in till skattemyndigheten medges enligt 205a § BAO ränta för tiden fram till det att överklagandet bifallits, varvid dock 205a § BAO trädde i kraft först från och med den 1 januari 2012.
- 20 Ett överklagande av beslutet av den 4 februari 2014 bifölls delvis av Bundesfinanzgericht genom beslut av den 29 maj 2017, där denna domstol tillerkände technorent dröjsmålsränta även för tiden 2 september 2005–9 mars 2008, varigenom dröjsmålsräntan ökade till sammanlagt 51 170,02 euro.
- 21 För tiden 2 september 2005–9 mars 2008 har Bundesfinanzgericht inte grundat sig på 205a § BAO, eftersom det i fråga om denna period inte förelåg någon skatt som

betalats av technorent till skattemyndigheten. Till grund för rätten till dröjsmålsränta för denna tid har Bundesfinanzgericht stött sig på unionsrätten och närmare bestämt särskilt på EU-domstolens dom av den 19 juli 2012, Littlewoods Retail Ltd, C-591/10. Bundesfinanzgericht förklarade att technorent från den dag då anspråket gjordes gällande fram till krediteringen den 10 mars 2008 inte hade kunnat disponera beloppet 367 081,58 euro. Enligt EU-domstolens praxis skulle technorent ha rätt till ränta för denna tid, varvid räntan skulle börja löpa från och med den 46e dagen räknat från ingivandet av den periodiska redovisningen av mervärdesskatt, således från den 2 september 2005 (EU-domstolens dom av den 12 maj 2011, Enel Maritsa Iztok 3, C-107/10, punkt. 61). Att skattemyndigheten hade utfört en prövning av krediteringen i fråga om mervärdesskatt utgjorde enligt nämnda dom inte hinder för rätten till ränta.

- 22 Från och med den 10 mars 2008 kunde technorent disponera beloppet 367 081,58 euro. Beskattningsbeslutet av den 13 oktober 2008 avseende mervärdesskatt för år 2005 innebar ingen ändring härvidlag eftersom technorent hade överklagat detta beslut, varför på begäran [**Orig. s. 6**] inbetalningen av det återkrav av 367 081,58 euro som följde av beslutet enligt nationell rätt (212a § BAO) hade inställts fram till dess att rättens avgörande meddelats, varvid technorent därmed kunde disponera beloppet.
- 23 Skattemyndighetens överklagande av Bundesfinanzgericht beslut av den 29 maj 2017 gäller uteslutande påförandet av dröjsmålsränta för tiden 2 september 2005–9 mars 2008.
- 24 Den hänskjutande domstolen har hållit en muntlig förhandling om överklagandet. Vid denna förhandling har skattemyndigheten bestritt att det av unionsrätten följer en direkt tillämplig rätt till dröjsmålsränta. Det nationella rättssystemet i Österrike saknar enligt skattemyndigheten – i motsats till rättssystemet i det nationella mål som gav upphov till domen i målet Littlewoods Retail Ltd, i vilken EU-domstolen gjort en unionsrättslig bedömning av dröjsmålsränta på ett mervärdesskattetillgodohavande – en rättslig grund för dröjsmålsränta på den aktuella överskjutande skatten. Enligt skattemyndigheten kan det av artikel 27 i direktiv 2008/9/EG utläsas att det inte kan resas invändningar med hänvisning till unionsrätten i fall då en medlemsstat saknar bestämmelser om ränta på den överskjutande skatten.
- 25 B – Tillämpliga bestämmelser i nationell lagstiftning
- 26 Det bör redan på förhand erinras om att det i den österrikiska skattelagstiftningen inte förekommer någon allmän bestämmelse om ränta på skatteskulder eller vid återbetalning av skatt. I 205 § BAO föreskrivs (för en tid om högst 48 månader räknat från oktober det år som följer på beskattningsåret) endast i fråga om inkomstskatt och bolagsskatt ”återkravsränta” (till förmån för skattemyndigheten) och ”krediteringsränta” (till förmån för den skattskyldiga personen), vilken kan beräknas på grundval av skillnaden mellan de fastställda periodiska inbetalningarna och det i skattsedeln för slutlig skatt fastställda skattebeloppet.

Om ett skatteåläggande medför ett återkrav och den skattskyldiga personen överklagar detta återkrav men redan under [**Orig. s. 7**] det rättsliga förfarandet har inbetalat beloppet, och detta återkrav i fråga om skatt slutligen nedsätts genom det slutliga avgörandet av överklagandet, föreskrivs i 205a § BAO ränta för perioden från betalningen till meddelande om den prövning som medfört en skatteminskning.

- 27 I Österrikes mervärdesskattelag (Umsatzsteuergesetz, nedan kallad UStG) föreskrivs i 21 § punkt 1 UStG 1994 bl.a. att ett inom fristen för preliminär självdeklaration (en kalendermånad) deklarerat överskott (i fråga om ingående mervärdesskatt i förhållande till utgående mervärdesskatt) – normalt – omgående ska gottskrivas den beskattningsbara personens skattekonto, varvid krediteringen ska gälla från dagen för ingivande av den preliminära självdeklarationen, dock tidigast från dagen efter det att fristen för ingivande av den preliminära självdeklarationen löpt ut, och utan dröjsmål användas för avbetalning av skatteskulder på skattekontot eller, om sådana inte finns, stå den beskattningsbara personen till förfogande för utbetalning. Det stadgas inte om någon ränta på det genom krediteringen i förekommande fall uppkomna tillgodohavandet på skattekontot.
- 28 I Bundesabgabenordnung föreskrivs i 217 § dröjsmålsavgifter för det fall en skatt inte betalas senast på förfallodagen. Den första dröjsmålsavgiften belöper sig på 2 procent av det belopp som inte betalats i tid, och därefter ska en andra och en tredje dröjsmålsavgift betalas (vardera uppgående till 1 procent) efter i båda fallen ytterligare tre månader.
- 29 I finansministeriets förordning (Verordnung des Bundesministers für Finanzen, Österrikes officiella tidning, BGBl., nr 279/1995 (i versionen BGBl. II nr 158/2014) – genom vilken rådets direktiv 2008/9/EG av den 12 februari 2008 om fastställande av närmare regler för återbetalning enligt direktiv 2006/112/EG av mervärdesskatt till beskattningsbara personer som inte är etablerade i den återbetalande medlemsstaten men i en annan medlemsstat införlivas med nationell rätt – föreskrivs i fråga om företagare som inte är etablerade i Österrike och heller inte har någon omsättning i landet en återbetalning av ingående mervärdesskatt genom ett särskilt förfarande. Till förmån för företagare som är etablerade inom det övriga gemenskapsområdet föreskrivs i 3 § i denna förordning en dröjsmålsränta. Om skattemyndigheten efter fyra månader och tio arbetsdagar från det att begäran om återbetalning inkommit inte har utbetalat det belopp som ska återbetalas [**Orig. s. 8**], ska beslut fattas om dröjsmålsränta uppgående till 2 procent till förmån för den beskattningsbara personen på det inte i tid återbetalade skattebeloppet. Om skattemyndigheten inforrar ytterligare uppgifter uppkommer en rätt till dröjsmålsränta i händelse av endast en anmodan tidigast efter tio arbetsdagar efter en frist om sex månader och vid dubbel anmodan tidigast efter tio arbetsdagar efter en frist om åtta månader från det att begäran om återbetalning ingavs. Beslut ska fattas om en andra och en tredje dröjsmålsränta (vardera uppgående till 1 procent av det icke återbetalade skattebeloppet), såvida inte skattebeloppet återbetalas senast efter i båda fallen ytterligare tre månader.

- 30 C. Förklaring till tolkningsfrågorna
- 31 1. I princip direkt tillämplig rätt till dröjsmålsränta i enlighet med unionsrätten
- 32 Det anhängiggjorda överklagandet Ro 2017/15/0035 gäller försenad återbetalning av överskjutande ingående mervärdesskatt.
- 33 EU-domstolen har i dom av den 12 maj 2011, Enel Maritsa Iztok 3, C-107/10, dom av den 24 oktober 2013, Raġnaria Steaua Romana, C-431/12, dom av den 6 juli 2017, Giencore Agriculture, C-254/16, och dom av den 28 februari 2018, Nidera BV, C-387/16, i fall med överskjutande ingående mervärdesskatt genom sin tolkning av artikel 183 i mervärdesskattedirektivet beslutat att dröjsmålsränta ska betalas till den beskattningsbara personen om ett överskott i fråga om mervärdesskatt inte inom vederbörlig frist har utbetalats till denne. De nationella mål som gett upphov till EU-domstolens domar har det gemensamt att respektive nationella rättssystem innehöll en bestämmelse enligt vilken staten var skyldig att betala dröjsmålsränta till den beskattningsbara personen i händelse av otillåtet försenad återbetalning av skatt. I Österrikes nationella lagstiftning finns ingen sådan bestämmelse. Det finns inga rättsregler som beviljar en beskattningsbar person dröjsmålsränta vid försenad återbetalning av mervärdesskattefordringar. De i litteraturen ibland anförda bestämmelserna i 205 och 205a §§ BAO är inte tillämpliga på ett sådant **[Orig. s. 9]** fall. Både lydelsen av dessa bestämmelser och deras syfte och placering utesluter tillämpning på för sent gottskrivna mervärdesskattefordringar (se Verwaltungsgerichtshof dom av den 31 mars 2017, Ra 2016/13/0034).
- 34 Mot bakgrund av att det i den nationella lagstiftningen inte ges någon rätt till ränta uppkommer således frågan om unionsrätten, särskilt artikel 183 i mervärdesskattedirektivet, innehåller en direkt tillämplig bestämmelse, som den beskattningsbara personen kan åberopa inför skattemyndigheten och vid domstolarna för att erhålla dröjsmålsränta vid försenad utbetalning av överskjutande ingående mervärdesskatt.
- 35 Det bör i detta sammanhang beaktas att artikel 27 i direktiv 2008/9/EG (se nedan avsnitt 3) innehåller bestämmelser för det fall att den nationella lagstiftningen i en medlemsstat saknar bestämmelser om sådan ränta. I artikel 27 i direktiv 2008/9/EG utgår man alltså inte från att den beskattningsbara personen tillerkänns en enligt unionsrätten obligatorisk rätt till dröjsmålsränta. Om det i unionsrätten ändå redan hade föreskrivits en rätt till ränta skulle artikel 27.2 andra stycket i direktiv 2008/9/EG inte längre ha något tillämpningsområde (se, även för artikel 26 andra stycket i detta direktiv EU-domstolens dom av den 2 maj 2019, Sea Chefs Cruise, C-133/18, punkt 45).
- 36 Det anhängiggjorda överklagandet Ro 2018/15/0026 gäller inte överskjutande ingående mervärdesskatt och kan inte bedömas i enlighet med artikel 183 i mervärdesskattedirektivet. Detta förfarande gäller en mervärdesskattefordran från den beskattningsbara personen gentemot skattemyndigheten, vilken uppkommit

genom en minskning i efterhand av ersättningen. Enligt bestämmelsen i 16 § punkterna 1 och 3 UStG 1994, genom vilken artikel 90.1 i mervärdesskattedirektivet införlivas med nationell rätt, ska en företagare som tidigare angett en omsättning sänka det utestående skattebeloppet, om överenskommet försäljningspris i efterhand minskas eller inte kan erhållas. Enligt 16 § punkt 1 UStG 1994 ska korrigeringen göras för den beskattningsperiod under vilken ändringen av ersättningen ägde rum; i förevarande fall således under den beskattningsperiod, under vilken försäljningspriset inte kunde erhållas (maj 2005).
[Orig. s. 10]

- 37 Den fråga som gäller dröjsmålsränta för en företagares mervärdesskattefordringar, vilka inte hänför sig till ett överskjutande belopp i fråga om ingående mervärdesskatt utan till andra förhållanden, har EU-domstolen såvitt den hänskjutande domstolen kan se endast behandlat i domen av den 19 juli 2012, Littlewoods Retail Ltd, C-591/10, varvid det även för det nationella mål som gav upphov till denna dom var av betydelse att det i den nationella lagstiftningen fanns en bestämmelse om dröjsmålsränta för motsvarande kreditering av skatt. Denna dom gällde en mervärdesskattefordran som berodde på att man tidigare felaktigt hade beräknat ersättningen (försäljningspriset för varorna) för högt. I denna dom härledde EU-domstolen rätten till dröjsmålsränta från sin praxis i fråga om återbetalning av ”skatter och avgifter som har tagits ut i strid med unionsrätten” (se Littlewoods Retail Ltd, punkt 24).
- 38 Inom överklagandeärende Ro 2018/15/0026 ställs frågan om en i efterhand uppkommen minskning av ersättningen, här i form av en i efterhand uppkommen omöjlighet att erhålla begärt försäljningspris, kan bedömas som ett fall av ”skatter och avgifter som har tagits ut i strid med unionsrätten”. Om EU-domstolens praxis i fråga om ”skatter och avgifter som har tagits ut i strid med unionsrätten” skulle vara tillämplig på ett sådant fall, infinner sig därtill frågan om det inom unionsrätten finns en direkt tillämplig bestämmelse, vilken ger en beskattningsbar person rätt till dröjsmålsränta om skattemyndigheten i en situation som i det nationella målet inte i tid gottskriver denne ett mervärdesskattetillegodohavande, så att vederbörande, trots att det i den nationella lagstiftningen inte anges någon dröjsmålsränta för motsvarande kreditering av skatt, kan göra denna rätt gällande inför skattemyndigheten eller vid förvaltningsdomstolarna.
- 39 2. Tidpunkt då ränta ska börja löpa
- 40 Om den beskattningsbara personen ges en direkt tillämplig unionsrättenligt grundad rätt till dröjsmålsränta vid dröjsmål från skattemyndighetens sida, ställs frågan från vilken tidpunkt som räntan ska beräknas. I domarna Enel Maritsa Iztok 3, Rafmaria Steaua Romana, Giencore Agriculture och Nidera BV, vilka gällde dröjsmålsränta vid försenad kreditering av överskjutande ingående mervärdesskatt och därmed tolkningen av artikel 183 i **[Orig. s. 11]** mervärdesskattedirektivet, har EU-domstolen förklarat att räntan ska börja löpa först efter en lämplig tidsfrist som står skattemyndigheten till buds för att pröva korrektheten av rätten till ingående mervärdesskatt.

- 41 I fråga om dröjsmålsränta på en beskattningsbar persons mervärdesskattefordringar vilka inte kan hänföras till överskjutande ingående mervärdesskatt finns endast EU-domstolens dom i målet Littlewoods Retail Ltd. I denna dom finns inga anvisningar om när räntan ska börja löpa. I domen hänvisas det – så som redan angetts – till EU-domstolens praxis i fråga om ”skatter och avgifter som har tagits ut i strid med unionsrätten”, vilken – såvitt den hänskjutande domstolen kan se – inte innehåller någon utsaga om att ränta ska börja löpa först efter lämplig tidsfrist. Den hänskjutande domstolen finner dock att det skulle vara adekvat att tillämpa vad EU-domstolen förklarat i fråga om när räntan ska börja löpa för överskjutande ingående mervärdesskatt enligt artikel 183 i mervärdesskattedirektivet även på fall i vilka den beskattningsbara personens mervärdesskattefordran gentemot skattemyndigheten inte beror på överskjutande ingående mervärdesskatt. Även i dessa fall måste nämligen en lämplig tidsfrist stå skattemyndigheten till buds för prövning av korrektheten av den fordran som den beskattningsbara personen gjort gällande, så att man kan säkerställa ett korrekt genomförande av mervärdesskattedirektivet.
- 42 Även i fråga om när räntan ska börja löpa tycks förhållandet till direktiv 2008/9/EG (se nedan avsnitt 3) ännu inte fullt ut ha klarlagts.
- 43 3. Förhållandet till rådets direktiv av den 12 februari 2008
- 44 Om EU-domstolen skulle finna att det av unionsrätten följer en direkt rätt till dröjsmålsränta, måste den hänskjutande domstolen fastställa de rättsliga ramarna för hur denna rätt ska göras gällande. Härvidlag kan vägledning sökas hos olika nationella rättsinstitut, men det är oklart hur de förhåller sig till direktiv 2008/9/EG.
- 45 Artikel 27 i direktiv 2008/9/EG innehåller bestämmelser om dröjsmålsränta i händelse av försenad inbetalning av ingående mervärdesskatt. I artikel 27.2 andra stycket [**Orig. s. 12**] anges följande: ”Om ingen ränta ska betalas enligt nationell rätt vad gäller återbetalningar till etablerade beskattningsbara personer” ska med nödvändig anpassning de bestämmelser tillämpas som medlemsstaten föreskriver vid försenade inbetalningar av mervärdesskatt från den beskattningsbara personens sida.
- 46 Av artikel 27 i direktiv 2008/9/EG framgår sålunda att unionslagstiftaren utgår från möjligheten att medlemsstatens nationella lagstiftning inte innehåller någon bestämmelse om ränta. Således betraktar inte unionslagstiftaren en sådan rättslig situation på förhand som stridande mot unionsrätten utan föreskriver att medlemsstatens ordningar i fråga om försenade betalningar i en sådan situation ska tillämpas även i det omvända förhållandet. I alla händelser utgår unionslagstiftaren från att den i den andra medlemsstaten etablerade beskattningsbara personen utan bestämmelsen i artikel 27 i direktiv 2008/9/EG inte skulle ha rätt till dröjsmålsränta om inte redan den nationella lagstiftningen ger en sådan rätt.

- 47 Österrikes nationella lagstiftning innehåller inga bestämmelser om ränta vid försenad kreditering av mervärdesskattetillgodohavanden. Därmed infinner sig frågan om det av detta följer att de nationella domstolarna ska tillämpa den i artikel 27.2 andra stycket i direktiv 2008/9/EG föreskrivna rättsföljden även om det nationella målet inte ligger inom tillämpningsområdet för detta direktiv. Tillämpningen av artikel 27.2 andra stycket skulle för Österrike innebära att ränta schablonmässigt ska utbetalas genom en första dröjsmålsavgift om 2 procent samt genom en andra och en tredje dröjsmålsavgift om i båda fallen 1 procent, varutöver ingen ytterligare ränta tillkommer.
- 48 Direktiv 2008/9/EG innehåller i artiklarna 19, 21 och 22 även tidsfrister som står skattemyndigheten till buds för att pröva om den åberopade ingående mervärdesskatten är korrekt. Enligt artikel 27 i direktivet börjar räntan löpa först efter dessa tidsfrister. Den hänskjutande domstolen vill därför veta om de tidsfrister som föreskrivs i detta direktiv även ska tillämpas på fall som det i det nationella målet, det vill säga på fall som inte direkt omfattas av direktivet. **[Orig. s. 13]**
- 49 Sammantaget förefaller tolkningen av unionsrätten med avseende på de ovan angivna frågorna inte vara så uppenbar att det inte finns utrymme för något tvivel i den mening som avses i den rättspraxis som bygger på domen i målet CILFIT (domstolens dom av den 6 oktober 1982, mål 283/81).
- 50 Frågorna hänskjuts därför till EU-domstolen för förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF.

[utelämnas]